

Povl Brøndsted (V):

Da vi for 10 år siden arbejdede med den nuværende folkeskolelov, forlød det, at nu skulle vi have lavet en lov, der kunne vare i 20 år mindst. Det er vist omtrent de normale terminer for folkeskolelovgivning.

Nu fejrer vi altså i år tiåret for folkeskoleloven, og derfor er det vel ganske naturligt, at vi så småt begynder at tilpasse den til det, der er sket siden dens tilblivelsesår i 1960'erne. Læser man formålsparagraffen og mange af de ting, der var nye i 1975-loven, bærer loven jo tydeligt præg af de strømninger, som 1960'erne var fyldt af. Det mener vi er naturligt, godt og rigtigt, for hvad i al verden skulle den ellers være påvirket af?

Men samtidig må vi nok sige, at folkeskoleloven har virket noget stiv som system. Der er godt nok åbnet vældige muligheder for at lave forsøg inden for folkeskolens rammer, og der er lavet overordentlig mange gode forsøg, men det er, som om disse forsøg ikke helt har slået igennem og er blevet brugt og valgt dér, hvor man kan vælge frit i skolekommissioner og skolenævn og i lærerråd. Man har holdt sig meget stramt til det lidt traditionelle i vor folkeskole. Jeg kunne godt ønske, at der i kommunerne var langt større lyst til at, jeg vil ikke sige eksperimenterere, men køre videre på nogle af de gode forsøgsresultater på de områder, hvor lovens rummelighed giver mulighed for det.

Det er altså nødvendigt at prøve på at ændre et og andet. Jeg tager det i den rækkefølge, som vi møder det i lovforslaget.

Det er vel naturligt, når vi har friheden til at vælge kristendomsundervisningen fra, så at sige, at det må ske efter et vist system. Man kan jo meget let tage andre hensyn end selve hensynet til faget, hvis det er sådan, at man kan springe fra langs af sted i løbet af et skoleår. Jeg synes, det er en naturlig og rimelig stramning og også en god lære for den enkelte elev, at har man valgt noget, så følger man det til vejs ende og løber ikke fra det. Derfor er det en lille bitte ting, men det er en rimelig ajourføring.

Jeg synes også, at det er rigtigt, at vi lærer af de vanskeligheder, der har været, ikke mindst for skoletrætte elever i folkeskolens ældste klasser, og måske særlig i 10. klasse, selv om det er en frivillig klasse. Der er selvfølgelig også i vore dage noget, der hedder

træthed og skole, og det må være skolens opgave at prøve på at imødekomme elevernes interesser på områder, de får brug for senere, og derfor er jeg også meget tilfreds med den opløsning, der har været i forhold til de obligatoriske fag.

Det bedste, synes jeg, er den frigørelse, der sker i selve indskolingsperiodens 3 år. Det har været unaturligt altid at dele børnene op efter fødselsdato i stedet for at sige, at der også må tages lidt hensyn til deres modenhed og deres interesser. Derfor bliver der jo en vældig åbning, når nu man kan samkøre på en række områder fra børnehaveklasse, 1. klasse og 2. klasse. Jeg mener, at det er meget vigtigt, at vi her ikke alene siger, at det er et spørgsmål om at få 1. og 2. klassens form ned i børnehaveklassen. Jeg ville da meget gerne, at man i høj grad kunne få leg og undervisning forenet i det, der nu sker i 1. og 2. klasse, så vi måske kan få fjernet noget af den stivhed, der har været dér, og opnå en større fleksibilitet, frihed og dermed et bedre skolemiljø for de skolestartende børn.

Jeg synes virkelig, det bliver spændende at se, hvordan man kan få det realiseret. Her lægges der en stor opgave på såvel børnehaveklasselederne som på lærerne fra de første klasser. Jeg har stor tillid til, at danske folkeskolelærere både har lyst til opgaven og magter den.

Skoledistriktsopløsningen mødes jo med meget forskellig interesse fra kommune til kommune. Man kan også godt forstå, at det kan give nogle vældige planlægningsmæssige problemer for en kommune med mange skoler. Men på den anden side kan jeg godt lide, at der bliver den frihed, og lad os se, hvordan den virker.

Det er selvfølgelig rigtigt, at der er noget af det, der har været drøftet som oplæg til denne lovændring – spørgsmålet om prøver – som ikke kom med i det endelige lovforslag. Nogle græder tørre og andre våde tårer over det, og det kan man jo så græde videre med.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Danmark har den højeste beskatning af børnefamilier og det laveste børnetal i verden. 18.000 børn og unge fjernes hvert år hjemmefra, 15.000 udsættes for vold om året, 2.000 prøver at begå selvmord, og det gennemføres af 80. Disse barske kendsgerninger,